

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **N. R.**
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Kociánem,
sídlem Revoluční 1047/14, 741 01 Nový Jičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti **Ing. F. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným,
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 101868/2021 ze dne 24. 9. 2021, o dopravním přestupku,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 101868/2021 ze dne 24. 9. 2021 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Kociána, advokáta sídlem Revoluční 1047/14, 741 01 Nový Jičín.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 8. 11. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 101868/2021 ze dne 24. 9. 2021, jímž bylo zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rýmařov č. j. MURY 14911/2021 ze dne 2. 7. 2021.
2. Žalobkyně byla uznána vinnou tím, tím, že se z nedbalosti dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že dne 17. 5. 2017 v 16:05 hodin na silnici II. třídy, č. 445 v 30.712 km mezi obcemi Dolní Moravice a Rýmařov jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz B 150, RZ: X, jedoucí od obce Dolní Moravice se v dostatečné míře a včas nevyhýbala vpravo s protijedoucím motorovým vozidlem tov. zn. Mercedes Benz C220, RZ: X, řidiče F. M., čímž došlo ke střetu levých bočních částí jejich vozidel. Následně vozidlo N. R. vyjelo vlevo mimo komunikaci a vozidlo F. M. vjelo do levého jízdního pruhu, kde levou přední částí narazilo do levého boku protijedoucího motorového vozidla tov. zn. Jaguar XE35T, RZ: X, řidiče T. F. (vlastník DaF-STAVBY, s.r.o. Ostrava). Při dopravní nehodě došlo ke zranění řidiče F. a k hmotné škodě na všech zúčastněných vozidlech. Tímto svým jednáním způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví a porušila ustanovení § 20 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Dále ji byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Co se týče nároku na náhradu škody, správní orgán I. stupně rozhodl tak, že poškození F. M., Daf-STAVBY, s.r.o. a T. F. se se svým nárokem odkazují na soud.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobkyně ve své žalobě předně namítala, že došlo k promlčení projednávaného přestupku. Poukázala, že před přestupkovým řízením probíhalo řízení trestní (dne 31. 7. 2017 byly zahájeny úkony trestního řízení policejním orgánem a dne 1. 6. 2018 bylo vydáno usnesení, kterým bylo zahájeno trestní stíhání). Správní orgány vyložily § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, tak, že se do objektivní promlčecí doby nezapočítává doba trestního řízení; takový výklad dle žalobkyně odporuje výkladovým pravidlům a je v rozporu s ústavním pořádkem. Dále uvedla, že trestní řízení o totožném skutku bylo vedeno až od 1. 6. 2018, nikoli již od 31. 7.

2017). V případě žalobkyně se musí užít předchozí příznivější právní úprava, stanovící délku objektivní doby zániku odpovědnosti za přestupek na 2 (nikoli 3) roky.

4. Žalobkyně dále namítala, že v průběhu řízení došlo k zastavení řízení proti obviněnému F. M., v čemž spatřuje zásadní procesní změnu, která vedla k narušení totožnosti skutku. Skutková věta je dle žalobkyně nedostatečná, kdy jen popisuje děj bez logické kauzality ve vztahu ke zranění T. F., kdy není dostatečně konkretizováno ani chování žalobkyně, ani charakter zranění poškozeného T. F. Žalobkyně namítala rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení důkazů, kdy není zřejmé, z jakých důkazů žalovaný vycházel a jak je hodnotil. Pokud se týče subjektivní stránky přestupku, žalobkyně namítala, že se žalovaný nevyjádřil dostatečně určitě, na základě čeho dovedl vědomou nedbalost. Konečně bylo v žalobě namítnuto, že se žalovaný vůbec nevyjádřil k odvolacím námitkám, týkajícím se ukládání trestů. Správní orgány nereflektovaly, že trest byl již vykonán před jejich rozhodnutím a že měl být vzat v úvahu časový odstup od spáchání přestupku.

III. Vyjádření k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 1. 2023 navrhl zamítnutí žaloby. K námitce promlčení uvedl, že není sporu o aplikaci 2leté objektivní promlčecí lhůty; pokud se týče stavení této lhůty, odkázal na Závěr č. 165 poradního sboru ministra vnitra, pokud se týče okamžiku zahájení stavení uvedené lhůty, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 56/2004-68 ze dne 25. 1. 2007. K námitce totožnosti skutku uvedl, že na tuto nemá žádný vliv společné řízení s jiným obviněným. Ke skutkové větě uvedl, že je zformulována tak, aby popsany skutek nemohl být zaměněn s jiným a byly v ní zahrnuty okolnosti rozhodné pro právní kvalifikaci přestupku. Obě správní rozhodnutí pokládá žalovaný za plně přezkoumatelná. Polemika s výší trestů je bezpředmětná, neboť byly uloženy na spodní hranici zákonné sazby; pokud jde o mimořádné snížení výměry pokuty, pak v řízení nebyly tvrzeny žádné okolnosti, které toto snížení odůvodňovaly.
6. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci samé nevyjádřila.

IV. Posouzení věci soudem

7. Z obsahu správních spisů (a připojených trestních spisů) krajský soud zjistil následující: Dne 31. 7. 2017 byly zahájeny úkony trestního řízení vůči žalobkyni pro dopravní nehodu ze dne 17. 5. 2017, jak je popsána výše. Dne 1. 6. 2018 bylo zahájeno trestní stíhání žalobkyně a F. M. Ve věci byly vypracovány znalecké posudky k posouzení nehodového děje a charakteru zranění poškozeného T. F. Obžaloba byla podána 7. 2. 2019. Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 2 T 22/2019 ze dne 26. 6. 2019 byli žalobkyně a F. M. uznáni vinnými přečinem ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku. Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 6 To 303/2019 ze dne 21. 11. 2019 rozsudek okresního soudu zrušil a nově uznal oba obviněné vinnými přečinem ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku na částečně pozměněném skutkovém základě. Nejvyšší soud usnesením č. j. 8 Tdo 432/2020-623 ze dne 15. 7. 2020 zrušil trestní rozsudky obou stupňů a věc postoupil Městskému úřadu v Rýmařově, neboť dospěl k závěru, že skutek, pro nějž bylo vedeno trestní řízení není trestným činem, ale mohl by být posouzen jako přestupek. Usnesení Nejvyššího soudu o postoupení věci obdržel Městský úřad Rýmařov dne 17. 9. 2020. Správní orgán zahájil řízení o přestupku proti žalobkyni i F. M. Přestupek pana M. byl následně vyloučen k samostatnému projednání a řízení proti němu bylo

následně zastaveno při zánik odpovědnosti za přestupek. Ústní jednání byla konána 18. 1. 2021 a 14. 4. 2021. Dne 22. 7. 2021 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž brojila žalobkyně odvoláním. K dovolání žalobkyně žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že vypustil údaj o GPS souřadnicích a text „předních a“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
9. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
10. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
11. Žalobkyně předně namítala, že uplynutím promlčecí doby zanikla její odpovědnost za přestupek. Svou námitku stavěla na právním názoru, že objektivní promlčecí doba plyne bez ohledu na skutečnosti způsobující stavení promlčecí doby. Žalovaný však setrval na právním názoru, že do objektivní promlčecí doby se nezapočítává doba trestního řízení, které je jedním z důvodů stavení promlčecí lhůty. Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným a shodně poukazuje, že stejný výklad podal již Nejvyšší soud v usnesení, jímž věc postoupil Městskému úřadu v Rýmařově. Soud pro stručnost odkazuje na žalovaným zmiňovaný Závěr č. 165 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 21. 9. 2018, kde je obsažena argumentace pro závěr, že mezní (objektivní) promlčecí doba neběží po dobu, kdy se běh promlčecí doby staví. Uvedený závěr aprobovaly ve své judikatuře i správní soudy, a to například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 344/2020-53 ze dne 14. 7. 2021 v odst. 12 a v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 14 Af 48/2019-127 ze dne 30. 9. 2020 v odst. 88. Krajský soud akcentuje, že ustanovení o nezapočítání určitých dob do promlčecí doby dle § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. není omezeno jen na doby základní, tedy není z jeho působnosti explicitně vyloučena doba mezní dle odst. 3. Navíc ustanovení tohoto třetího odstavce zjevně modifikuje předchozí ustanovení jen co do účinků přerušení, jak plyne ostatně i z jeho hypotézy („byla-li promlčecí doba přerušena“). Posouvání této mezní lhůty není ani „bezbřehé“, jak uvádí žalobkyně, neboť stavením se lhůta neobnovuje. Pokud žalobkyně poukazuje na pozdější rekodifikaci přestupkového práva, pak právě důvodová zpráva k zákonu č. 417/2021 Sb. výslovně uvádí, že jí zformulované pravidlo, že do mezní promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se promlčecí doba stavěla, „*vyplývalo již ze stávající právní úpravy*“.
12. Pokud se týče žalobkyniny argumentace, že by stavení promlčecí doby nemohlo započít již 31. 7. 2017, protože až zahájením trestního stíhání byl zformulován skutek, soud předně akcentuje, že trestní řízení se vede o skutku, nikoli o jeho popisu, jak opakovaně vyslovily soudy rozhodující v trestních věcech (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 474/2009 ze dne 6. 5. 2009 či sp. zn. 8 Tdo 587/2012 ze dne 25. 7. 2012). Jestliže se dle ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. promlčecí doba staví po dobu

trestního řízení (nikoli stíhání, které je konceptem užším), pak v případě žalobkyně toto řízení započalo již 31. 7. 2017. Krajský soud v této otázce zcela přisvědčuje obraně žalovaného v podobě poukazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 56/2004-68 ze dne 25. 1. 2007.

13. Pokud se týče námitky narušení totožnosti skutku v důsledku zastavení řízení proti F. M., pak tato zjevně postrádá jakoukoli relevanci, neboť procesní postup spočívající ve spojení či rozpojení dvou řízení nemůže mít z podstaty věci vliv na hmotněprávní posouzení totožnosti skutku.
14. Žalobkyně dále namítala nedostatky skutkové věty, kdy tato obsahuje popis určitého děje, přičemž není dostatečně vyjádřena kauzalita, a dále užívá nekonkrétní pojmy. K uvedené námitce soud předně v obecné rovině uvádí, že správní soudy jsou povolány k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců, nikoli k dozoru nad bezvadností výkonu státní správy. Formální nedostatky proto mohou být důvodem ke kasačnímu zásahu soudu jen v případě, že způsobují zásah do veřejných subjektivních práv žalobců. Proto ve vztahu k formulacím skutkových vět prokazuje judikatura Nejvyššího správního soudu jistou blahovůli, kdy akceptuje i skutková vymezení, jejichž nedostatečnou konkrétnost lze zhojit odkazem na odůvodnění či obsah správního spisu (z poslední doby srov. rozsudky č. j. 7 As 373/2020-46 ze dne 29. 6. 2022 či č. j. 1 As 271/2022-20 ze dne 4. 5. 2023). Nelze proto mechanicky odkazovat na judikaturu ve věcech trestních. V projednávané věci tedy není ve spojení se spisovým materiálem pochyb o charakteru zranění poškozeného T. F. a průběhu a kauzalitě nehodového děje (obojí bylo znalecky objektivizováno). Skutková věta, jak byl formulována v napadených rozhodnutích, neumožňuje záměnu s jiným skutkem, a ve spojení se spisovým materiálem nevyvolává pochybnosti o naplnění znaků příslušného přestupku, jímž byla žalobkyně uznána vinnou. Soud nepřisvědčuje ani námitce méně příznivého postavení žalobkyně v přestupkovém řízení oproti řízení trestnímu, neboť judikaturou dopouštěná rozdílnost přístupu k nárokům na formulaci skutkové věty je otázkou formálních požadavků, nikoli dotčení veřejných subjektivních práv žalobkyně.
15. Pokud se týče námitky ohledně nedostatečného hodnocení důkazů, pak soud předně konstatuje, že pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí tvoří rozhodnutí obou stupňů správního řízení jeden celek. Dále soud akcentuje, že žalobkyně neuvádí, které důkazní prostředky podle jejího názoru nekorelují se skutkovým závěrem správních orgánů, vytýká pouze určité formulace bez ozřejmění, jaký vliv mohou mít na závěr o skutkovém stavu. Pokud žalobkyně uvádí, že správnímu orgánu nepříslušelo hodnotit „technické hledisko“, je z kontextu rozhodnutí zřejmé, že se jedná o hodnocení techniky jízdy ve vztahu k pravidlům silničního provozu. Pokud žalobkyně uvádí, že žalovaný považuje výslech znalce před trestním soudem za nerelevantní, pak takovýto závěr napadené rozhodnutí neobsahuje; navíc u výslechu znalec D. uvedl, že na svých závěrech ničeho nemění, takže spor o hodnocení tohoto výslechu je smysluprázdný. Pokud se týče námitky stran hodnocení svědeckých výpovědí, pak žalovaný jasně uvedl, že má skutek za prokázaný i bez těchto výpovědí. Listinné důkazy prohlásily oba orgány za konzistentní a vzájemně souladné, což žalobkyně nerozporuje.
16. Pokud se týče otázky zavinění, správní orgán prvního stupně na str. 15 svého rozhodnutí popsal důvody pro závěr o zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Ze strany žalovaného postačil tedy odkaz na uvedenou pasáž. Z žalobní námitky není vůbec zřejmé, proč by u žalobkyně nebyla dána povinnost a/nebo možnost předvídat porušení zájmu chráněného

zákonem. Povinnost je dána pravidly silničního provozu a možnost plyne z okolností případu, jak byl popsán v rozhodnutích a analyzován znalci.

17. Pokud se týče námitek vůči odůvodnění trestu, soud může přisvědčit žalovanému v tom, že není povinen spontánně uvádět niče o důvodech pro mimořádné snížení trestu, jestliže je neshledá. Problém v nyní projednávané věci je ten, že žalobkyně výslovně v odvolání předeštila okolnost, kterou za takovýto důvod považovala – a to velký časový odstup rozhodnutí od okamžiku spáchání přestupku, přičemž se dovolávala i relevantní judikatury. Tato námitka nebyla *prima facie* nesmyslná či mimoběžná s projednávaným případem, neboť nepřiměřená délka řízení může být v obecné rovině důvodem pro snížení trestu (srov. např. nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 535/03 ze dne 6. 9. 2006) a odstup čtyř let mezi spácháním přestupku a konečným správním rozhodnutím není běžný. K uvedené námitce se však žalovaný nevyjádřil vůbec, přičemž k doodůvodnění ve vyjádření k žalobě soud přihlížet nemůže. Nevypořádáním uvedené námitky zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je žaloba důvodná, a proto krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodne tedy znovu a vypořádá pominutou námitku ohledně ukládání trestů.

V. Náklady řízení

19. Procesně úspěšné žalobkyni vzniklo dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému.
20. Uplatněné náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a seps žaloby dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“) částku 3 100 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč. To vše navýšeno o 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 11 228 Kč.
21. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.
22. Osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

Ostrava 23. května 2023

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.